

Krak

Krak

Picco Lina

Schrijver:Picco Lina

Coverontwerp:Sassafras De Bruyn

ISBN: 9789402160901

Ontdek de muziek uit dit boek op Spotify.

U kan de lijst vinden onder de naam "Krak" van gebruiker "Picco_Lina"

© Picco Lina

Het was niet mijn macht over jou.

Het is ook nooit geweest:

jouw macht over mij.

Het is de kracht in mij.

Die me met al mijn vrije,
sterke en krachtige gedachten
over iedere vorm van macht zet.

Zonder macht over kracht.

Een spel van letters

Het geluid van de binnenkomende mail weet me af te leiden van het krantenartikel dat ik al voor de derde keer aan het lezen was.

Dag krak,

Zoals ik verwachtte kwam er geen antwoord meer van u. Het is geen verrassing natuurlijk want je was nooit sterk in antwoorden geven. Niet omdat je niet weet wat te zeggen, alleen maar omdat je het niet wil. Ondertussen heb ik nog veel nagedacht en ik herinner me nog enkele zaken die je misschien wel wil weten. Het is allemaal snel gegaan in die periode. Het lijkt wel een film als ik er nu aan terugdenk. Toen je klein was dronk je altijd Fristi, maar je kon er niet goed tegen. Een fragiele maag, zeker na het zwemmen. Nu drink je geen Fristi meer waarschijnlijk? Ik had wel een goede hulp aan u, dat mag ik niet ontkennen. Je was 's avonds nooit te moe om mee te gaan om kasseistenen en bakstenen te laden. Een zwaar werkje maar je was getraind van al het sporten. Ook hout klieven was geen probleem. Je hebt me

talrijke keren geholpen boven op de houtkamer. Allemaal voor je tante want ze was verzet op de open haard. Ik liep in T-shirt rond en jullie zaten samen onder een deken met grote blokken hout in de haard. Ik zie u nog altijd zitten op de grond, vlak voor het smeulende hout, met een donsdeken! 4 uur heb je daar gezeten en je bleef rillen van de kou. Gelukkig was uw tante gaan werken want die had de dokter gebeld. Mij had je ook de stuipen op het lijf gejaagd. Ik dacht: ze is dood, nee, ze ademt, heel zachtjes maar ze ademt. Al goed dat ik het nooit verteld heb van die drugs. En die keer dat ik je meenam voor een ritje met de moto. We hadden nog maar een kilometer gereden toen ik bij het tanken iets verbrand rook. Je had je schoenen niet aan gedaan en het plastic van je slippers verbrandde op de uitlaat. Het was ineens gedaan met het ritje. Aan carnaval had je een hekel, dat verkleden en die maskers, daar was je bang voor. Net zoals voor spinnen, we gingen altijd verstoppertje spelen in het oude RTT-gebouw. In die donkere installaties en archieven zat het er vol mee. Er zullen nog wel dingen zijn maar deze leken mij de moeite waard om u aan te herinneren. Kan toch niet dat je dat zelf allemaal niet meer weet. In ieder geval als je nog dingen wil weten, vraag je het maar. Mijn mail bekijk ik weinig dus we kunnen dan beter eens afspreken.

Groetjes, Jouw nonkel

Ik voel mijn oogleden trillen, alsof ze de letters willen tegenhouden om in mijn hoofd binnen te dringen. Alsof ze mij willen beschermen voor zijn boodschap. Woorden, ze zijn zo snel gevormd, uitgesproken, geschreven. Een spel van letters die zich aan elkaar rijgen: kort, lang, snel, langzaam, toonloos of vol gevoel en emotie. Ze wortelen zich soms in je geest en zijn wel of niet van betekenis. Sommigen gebruiken ze overdacht, bewust en waardevol. Anderen strooien ze in het rond, gevuld met leegte. Zijn woorden vormen hele zinnen, zinnen vormen hele teksten... om uiteindelijk weer te vervagen in een spel van letters, vloeiend uit de hand van de schrijver. Enkel hij weet wat ermee wordt bedoeld, wat ermee wordt gevoeld. Zijn woorden, zo fragiel en soms zo sterk, soms waar of slechts een leugen. Spiegels van het verborgene of sluiers van wat niet mag worden geweten. Hij houdt er zich achter verborgen. Bang om ze uit te spreken. Met zijn woorden worden momentopnamen in mijn geheugen gegrift, bijna altijd onvergetelijk, heel soms met één veeg weer weggemaaid.

Ik knipper met mijn ogen in de hoop dat ik me dit slechts ingebeeld heb. Maar de mail is er nog steeds. Hij noemt me "krak" in de betekenis van gekraakt, gebarsten, beschadigd. Ik besluit hem te bevestigen in zijn woorden. Ik antwoord niet. Niet omdat ik niet weet wat te schrijven. Gewoon omdat ik niet wil. Omdat ik weet dat zwijgzaamheid hem frustreert. Omdat ik zo een beetje sterker lijk dan hem. Ik, de krak, in de betekenis van uitblinker.

MISTER ZEBRA

Woensdagnamiddag, de enige optie die nog mogelijk was. Ik ga niet graag op woensdagnamiddag naar mijn therapeute. Door het grote raam zie ik veel drukte in de onthaalruimte. Wanneer ik de schuifdeur open doe zit recht voor mij een jonge papa, zijn ene been rust op zijn andere en zijn hand ondersteunt zijn hoofd alsof het duizend kilo weegt. Zijn dochttertje zit op de grond voor hem te puzzelen. Achteraan in de kamer zitten 2 kinderen op de tablet te spelen. En aan de lange, ruwe, houten tafel liggen overal stiften en kleurpotloden. Ik tel de kinderen niet die luidruchtig heen en weer zitten te wiebelen op de bank. Om deze reden vermijd ik woensdagnamiddagen. Te veel kinderen, te veel confrontatie, te veel gedachten in mijn hoofd waarom ze hier zouden zijn. Ik beslis de schuifdeur weer dicht te schuiven en neem me

voor om buiten te wachten tot het mijn beurt is.

Na twintig minuten heen en weer trappelen gaat de voordeur open. "Hey schatteke", ze noemt me schatteke? Ik kijk haar even aan, geef haar een kus en volg haar naar de therapieruimte. "Hoe ist?" Steeds weer diezelfde moeilijke vraag bij het binnenkomen. Zou dat uit gewoonte zijn? In ieder geval niet om het ijs te breken, want de vraag lijkt me overbodig. Mocht het goed gaan dan zou ik hier niet zijn, toch? Dan zou ik die driehonderd euro per maand besteden aan een gezellig etentje of een weekendje weg. "ça va" antwoord ik. Een antwoord waar ze al even ver mee komt als ik met de vraag. Ik besluit het ijs zelf te breken en schuif haar de afgedrukte mail toe (die gisteravond binnen kwam). "Wat is dat?" vraagt ze me. Ik zeg niets en buig mijn hoofd. "Lees maar gewoon", zeg ik, terwijl ik mijn schoenen uitdoe. Ze schudt met haar hoofd terwijl ze de brief leest. Er komt een diepe frons op haar voorhoofd, ik zie haar de walging wegslikken. Griet begrijpt zijn woorden, ze weet welke betekenis ze hebben en hoe ze bij mij binnenkomen. Ze weet dat die 'Fristi' niet